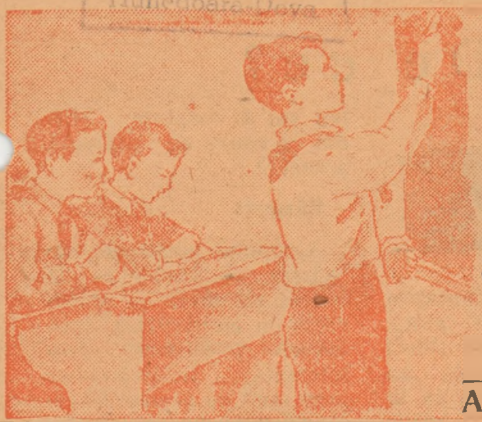

Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

TOT ÎNAINTE

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 28 (280) ☆ Miercuri 21 Apr. 1954 ☆ 4 pag., 15 bani

LIMBA NOASTRĂ

Deschizi o culegere de poezii populare. Te întâlnești cu haiducul Corbea, cu voinicul Toma Alimoș; te uimești de înțelepciunea proverbelor, zâmbești la tainele ghicitorilor și râzi la citirea strigăturilor glumețe.

Găsești aci multe din ceea ce a gândit și-a simțit veacuri de-a-rândul poporul nostru. Și ceea ce te minunează îndeosebi este bogăția limbii în care-s îmbrăcate aceste gânduri și simțăminte. In puține dar neasemuit de frumoase cuvinte, afli zugrăvit chipul lui Toma Alimoș:

„Șade Toma Alimoș,
„Haiduc din țara de jos,
„Nalt la stat,
„Mare la sfat,
„Și viteaz cum n'a mai stat".

Sunt numai cinci versuri, dar ele ajung pentru a ni-l înfățișa pe haiduc, așa cum va fi fost: viteaz, înțelept, neînduplecat cu dușmanii.

La fel, în puține dar bogate cuvinte, găsești strigături care-i înțeapă pe cei leneși.

— Hai Ioane, la focul!
— Nu pot, mă doare mijlocul!
— Hai Ioane, la cosit!
— Nu pot, că sunt ostenit!
— Hai Ioane, la pădure!
— Nu pot veni, vai de mine!
— Hai Ioane, la mâncare!
— Adă-mi lingura cea mare!

Puține cuvinte, dar ele zugrăvesc pe deplin ceea ce a vrut să spună poporul. Și multe a avut el de spus: dragostea de libertate, de muncă: iubirea de adevăr: îndârjirea împotriva asupritorilor. Toate aceste simțăminte s'au cerut îmbrăcate într'o haină potrivită: limba. Din vechi și uitate vremuri, strămoșii noștri care au semănat grâu pe câmpia Dunării și au păscut turme în Carpați au închegat această limbă minunată, de care suntem mândri: e limba noastră, românească! De-a-lungul veacurilor poporul a îmbogățit-o, a șlefuit-o.

Odinioară, clasele stăpânitoare ale țării disprețuiau limba poporului vorbind prin saloane o românească împestrițată de cuvinte străine. In vremea asta cărturari cu dragoste de popor s'au apropiat de comorile limbii noastre dându-le cuvenita prețuire. Și folosind limba noastră în operele lor deasemeni au îmbogățit-o și au șlefuit-o.

Unul dintre primii noștri poeți, Iancu Văcărescu, a scris înainte de moarte:

„Urmașilor mei Văcărești,
„Las vouă moștenire.
„Creșterea limbii românești,
„Și-a patriei cinstire".

Mari patrioți, care aveau să devină clasici ai literaturii românești, i-au ascultat cuvântul.

Sunt cunoscute lungile călătorii prin țară ale lui Eminescu, care a umplut caiete întregi cu poezii populare culese de pretutindeni. Și atunci când el spune:

„Ce te legeni codrule,
„Fără ploaie, fără vânt,
„Cu crengile la pământ..."

vedem numaidecât că maestrul dela care și-a învățat măestria e poporul.

In „Scrisoarea III-a" ni se înfățișează chipul lui Mircea cel Bătrân care îi spune lui Baiazid:

„Eu nu ți-aș dori vreodată, să ajungi să ne cunoști,
„Nici ca Dunărea să'nnece spumegând a tale oști"

Minunate cuvinte a găsit Eminescu în graiul poporului pentru a zugrăvi simplitatea și dârzenia lui Mircea.

Asemeni lui Eminescu, ceilalți mari clasici ai scrisului românesc, Creangă, Coșbuc, Sadoveanu au știut să prețuiască limba noastră, dându-i o neîntrecută frumusețe în opera lor.

Asemeni lor să ne cinstim și să ne iubim limba. Școala ne este de mare ajutor în însușirea limbii materne; orele de Limba română trebuie să fie pentru noi adevărate prilejuri de însușire a bogăției limbii în care au scris Eminescu, Creangă, Sadoveanu.

Cum și-a scris Bratu compunerea

Cu creionul în mână, încruntat și dus pe gânduri, Bratu își frământa mintea. Ce să scrie oare despre grădina de legume? Trebuie să scrie o compunere dar cum s'o facă — nici el nu știe.

Se sculă de pe scaun, trase încet perdelele și privi îndelung grădina din fața casei. Pe răzoare, cotoarele legumelor culese în toamnă, uscate, frunzele decolorate căzute înainte de venirea iernii dau grădinii un aspect trist. Nu, dar nu poate scrie așa în compunere. O să râdă băieții de el: oricine știe cât de vesele sunt grădinile primăvara.

— Se vede că astăzi n'am inspirație. Am s'o fac mâine... Ba nu, mai bine poimâine!

Și zilele se scurgeau una după alta. Intr'una din ele, Gicu, fratele mai mare a lui Bratu, trebăluia prin grădină. Adunase frunzele uscate și vrejurile și le dăduse foc, iar acum se pregătea să sape.

— Stai o clipă, strigă Bratu. Impărțim grădina pe din două. Știi, o să particip și eu la Concursul tinerilor grădinari.

Ințelegerea s'a făcut îndată și Bratu se apucă de lucru. Săpă porțiunea lui, mărunți pământul și, în răzoarele afânate, semănă fel de fel de legume. Pe margini, de jur împrejur, răsădi crini și alte soiuri de flori. Da, grozav o să arate grădina peste vreo lună, două!

In livadă, cei doi frați mai plantară câțiva puieți și făcură și câteva altoiri cu crenguțe din pomi de soi.

Acum grădina era gata, dar compunerea? Compunerea nici nu fusese începută încă. Cu șovăială, Bratu deschise din nou caietul. A tras perdelele și privind straturile reavăne, împestrițate de sulițele mici ale primelor semințe încolțite, livada cu pomii curățați și gata să dea în floare, îi veniră în minte fel de fel de gânduri. Da, acum știe cum să înceapă, știe cum să scrie compunerea.

...S'a făcut liniște în clasă de puteai auzi și bâzâitul unei muște. Cu atenție, băieții ascultă: Bratu își citește compunerea. Frazele meșteșugite ale compunerii duc gândurile copiilor chiar în grădina cu pricina. Parcă văd în fața lor răzoarele proaspete, livada cu miros aromat, roiurile de albine ieșite din somnul iernii.

Când Bratu a terminat de citit, băieții respirară mulțumiți.

— Frumoasă compunere, spuse profesorul. Merită nota 5.

Băieții zâmbiră satisfăcuți. Răsplata era într'adevăr meritată.

Al. MIHU

Cartea este un neprețuit izvor de a cunoaște limba în care și-au scris operele marii noștri scriitori. Iubiți cartea!

Nu uitați lucrurile „mici"

Nu de mult am corectat lucrările de control date la sfârșitul pătrarului al treilea. Mulți școlari au făcut lucrări bune, la care creionul meu roșu s'a oprit doar ca să scrie la sfârșit nota 5. Au fost însă și lucrări în care creionul meu a trebuit să însemne multe virgule și puncte, apostrofuri și liniuțe, ba uneori să sublinieze pasaje pe care cred că nici cei care le-au scris nu le pot înțelege. Iată, de pildă, o frază din lucrarea elevei Elena Todirică, din clasa a VI-a A:

„Al 2 asalt spune că flăcăi erau vrednici luptau cu îndârjire porniră ca un vârtej voinici căzură în valuri și rândurile se retraseră înapoi ofițel stăteau jos osteniți".

Nici un fel de punctuație, substantive nearticulate! Parcă ar fi un joc din acelea în care, după ce citești textul, trebuie să pui semnele de punctuație

Sunt însă și câteva greșeli care se întâlnesc mai des în lucrările de control. Se prea poate ca Elenei Neculai să-i fi plăcut mult nămeții de nea din iarna aceasta, căci prea des folosește acest cuvânt în lucrare. Ea scrie: „nea spus profesorul... nea dus într'acolo... nea adus un coș cu mere". Oricine își dă seama că nu e vorba de „nea" aici. Vedeți dar, cum lipsa unei liniuțe poate îngreuna înțelegerea textului.

Despre „vați" școlarii știu că se învață la Fizică, iar despre „v'ați" se învață la Limba română. Ciobanu Cornel însă nu vrea să țină seamă de acest lucru. El scrie pretutindeni „vați": „Vați învățat lecția?", „vați dus pe copcă!".

Am stat de vorbă cu copiii aceștia.

— Sunt greșeli mici, au spus ei. Le-am făcut din grabă.

„Mici" sunt numai în aparență aceste greșeli. De fapt, sunt destul de mari. Exprimarea în scris, ca și cea orală, trebuie să fie corectă, dacă vrem ca gândurile noastre să fie înțelese de ceilalți. Dar cum să ne înțeleagă cineva dacă facem fraze încâlcite, scriem „vați" în loc de „v'ați", „nai" în loc de „n'ai" sau alte asemenea lucruri.

Examenele bat la ușă. Totuși, pentru elevii care vor să-și îndrepte scrisul mai este destul timp. In orele libere e bine să facă cât mai multe copieri din operele lui Creangă și Sadoveanu, să scrie după dictare. Când în clasă se corectează vreo lucrare, să ia seamă la cele spuse de tovarășii profesori. Firește, la început trebuie scris încet, cu atenție și răbdare. Ne vom gândi mereu de ce trebuie scris așa și nu altfel. Mai târziu însă, ne vom forma deprinderea de a scrie corect și fără să stăm să gândim la fiecare cuvânt.

Ca să-ți exprimi limpede gândurile nu e nevoie de fraze lungi, așa cum a făcut Elena Todirică. E mai bine să scrii în fraze scurte, dar care să respecte regulile de gramatică.

Limba noastră este o limbă minunată, cu multe posibilități de exprimare Dar ca să o stăpânești trebuie s'o înveți cu răbdare și cu tragere de inimă, să nu treci niciodată cu vederea greșelile, așa zise „mici".

Melania PAȘOV
profesoară de Limba română

In căutarea folclorului

In casă e liniște, doar vreascurile din sobă pârâe din când în când. Prinsă în vraja povestirii, Ionica Grigore sorbea parcă fiecare cuvânt rostit de moș Neculai Mozincescu.

— „Da, așa era pe atunci. Și pentrucă pe aceste locuri s'au bătut două oști, satul a primit numele de Dioști. Ei, d'apoi turcii ne-au călcat mereu pe aici! Oamenii se retrăgeau în pădure cât timp turcii stăteau în sat. Pădurea-i pădure, nu te vede nimeni, dar ce să mănânci? Bieții oamenii măcinau între pietre coaja copacilor și-o făceau mămăligă. Și-au trăit! Mai târziu, când năvala turcilor nu mai era o primejdie, oamenii și-au clădit din nou bordeie. Se spune că au adus pe roate bisericuța clădită în pădure. Au cărat-o cu boii, întreagă — așa cum era ea".

Intr'o altă casă din sat, Oprica Ștefan asculta o veche baladă. Bătrâna Ana Ionescu o știe pe de rost.

...„Curg puhoaiele turcești...
Satul pustiiră
Din bordeie țărănești
Totul jefuiră..."

Dar iată că oștile românești se adună din nou și lovesc din plin dușmanul. Turcii îngroziți o iau la goană.

★

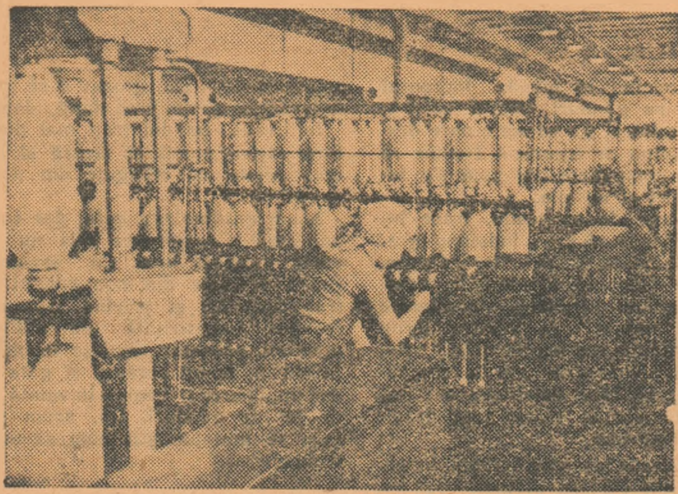
De când școlarii clasei a VII-a din satul Dioști, raionul Caracal, au adunat legende și basme, poezii populare, proverbe și zicători, au trecut multe săptămâni. Ei însă nu le-au uitat. Cu grijă, răsfoiesc acum caietele când repetă pentru examen. Materialul cules le este de un mare folos.

Rozalia BREȘTIANU

„Pentru poporul muncitor din ţara noastră, eliberat de sub jugul claselor exploatatoare şi al imperialiştilor străini, a devenit o tradiţie scumpă de a întâmpina ziua de 1 Mai cu noi realizări în lupta pentru construirea socialismului, pentru sporirea producţiei industriei socialiste, a producţiei agricole, a bunurilor de larg consum pentru făurirea bunului trai material şi cultural al oamenilor muncii din oraşe şi sate".

(Din „Chemarea de 1 Mai a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român către toţi oamenii muncii din Republica Populară Română").

Intr'o filatură

In secţia ringuri de la fabrica „Industria Bumbacului A" din Bucureşti, brigada nr. 1 condusă de Florica Bordeanu şi-a luat angajamentul ca în cinstea zilei de 1 Mai să îmbunătăţească calitatea firelor cu 3 la sută şi să reducă deşeurile cu 6 la sută.

Cât mai multe economii!

1 Mai se apropie. Ceferiştii dela Atelierele „Ilie Pintilie" din Iaşi îl întâmpină cu însufleţire. Să realizeze cât mai multe economii, este unul dintre angajamentele lor. Numai până acum, muncitorii şi tehnicienii dela secţiile locomotive, cazangerie, vagoane, turnătorie şi fierărie au economisit 38.850 kg. fontă, 155.000 kg. fier, 400 kg. motorină şi altele. Toate acestea înseamnă o economie de 84.900 lei. Gândiţi-vă câte zeci şi sute de piese pentru locomotive şi vagoane se pot fabrica din economiile lor...

Produse alimentare peste plan

S'au bucurat mult muncitorii de la fabrica „Sibiana", când le-au sosit din U.R.S.S. cele 20 de separatoare pentru extragerea grăsimii din lapte: „Au să ne fie un sprijin preţios. Ei, de-acum să vezi producţie !"

...Şi chiar în luna Martie au dat peste plan un vagon de brânzeturi numai pentru piaţa Sibiului, iar producţia de unt au sporit-o cu 6%.

Muncitorii dela I.M.C.C. Sibiu nu se lasă mai prejos. Ei s'au angajat ca în cinstea lui 1 Mai să dea produse alimentare cât mai multe şi mai bune oamenilor muncii! Pe primul trimestru al anului, colectivul dela I.M.C.C. a depăşit planul de producţie cu 48 tone preparate de carne şi 23 tone conserve, ceea ce reprezintă peste 50.000 cutii de conserve!

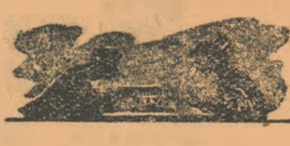
O nouă termocentrală

In seara zilei de 12 Aprilie, la Sângeorgiul de Pădure s'a sărbătorit o mare victorie închinată zilei de 1 Mai. La ora 22 şi 7 minute, a fost pus în funcţiune primul grup electrogen (generator de energie electrică) al noii termocentrale. Este cea mai puternică unitate energetică din ţară, funcţionând cu un combustibil foarte ieftin: cu gaze naturale.

In marea sală a tablourilor de comandă erau strânşi numeroşi constructori ai termocentralei. Când curentul electric a pornit din uzină să dea noi forţe industriei şi agriculturii noastre, maistrul Vasile Costea s'a apropiat de inginerul sovietic Banski şi l-a îmbrăţişat cu nespusă căldură. Imbrăţişarea aceasta a exprimat recunoştinţa pentru munca neostenită a grupului de specialişti sovietici care au participat la înălţarea construcţiei.

De ce?

Puneţi pe masă bucăţele mici de hârtie sau plută. Apropiaţi de ele un obiect electrizat, de exemplu un pieptene. Veţi vedea că la început bucăţelele de hârtie vor fi atrase spre el, iar apoi vor fi respinse. Ştiţi din ce cauză se întâmplă aceasta?

Răspuns

Apropiind pieptenele electrizat de bucăţelele de hârtie, ele încep să se încarce cu electricitate prin inducţie (electrizare prin influenţă). Incărcându-se prea mult cu acelaşi fel de electricitate ca şi pieptenele, ele se resping.

Olimpiada tinerilor FIZICIENI

Şi acum, la etapa a II-a

Elevele clasei a VII-a dela Centrul Şcolar 2-10-13 din Bucureşti au citit problemele pentru etapa a II-a a Olimpiadei Tinerilor Fizicieni şi s'au şi apucat de lucru. Multe dintre ele, participante la etapa I-a, au prins să rezolve problemele de cum au primit gazeta. De data aceasta însă, problemele, întrebările ca şi experienţele sunt ceva mai grele. Acest lucru nu le descurajează, ci dimpotrivă le întăreşte dorinţa de a rezolva bine, rând pe rând, toate temele propuse.

Intr'una din zilele trecute Mihaela Diaconescu şi Witzmann Eleonora dintr'a VII-a B, au hotărît să se întâlnească spre a-şi lămuri o serie de principii şi legi din fizică. Vor avea nevoie de ele pentru rezolvarea temelor Olimpiadei. De asemenea ele s'au gândit să facă şi lucrările practice, adică experienţa şi construcţia, împreună. Au invitat-o şi pe colega lor, Nona Olteanu dintr'a VII-a A, una dintre cele mai bune eleve la Fizică.

In fotografie: Witzmann Eleonora şi Diaconescu Mihaela, montând dispozitivul pentru experienţa cu cele două baterii şi becul electric, din cadrul temelor pentru clasa a VII-a.

CĂRĂBUŞUL DE MAI

Mai mulţi cititori ne-au întrebat care sunt duşmanii recoltelor şi cum pot ajuta la stârpirea acestora.

Noi ne-am adresat tovarăşului inginer ŞTEFAN BUDULAN, şi iată care este răspunsul său:

Dragi pionieri şi şcolari,

Intinsele ogoare ale patriei, livezile şi grădinile de legume au mulţi duşmani care stau gata să nimicească frunzele sau rădăcinile plantelor. Ei pot reduce cu mult recoltele şi le pot chiar distruge cu totul. Duşmanii recoltelor sunt mulţi. Chiar acum, în ultimele zile ale lunii Aprilie, apar unii dintre ei: cărăbuşii de Mai. Este timpul să porniţi împotriva lor. Mulţi dintre voi îi cunoaşteţi sub formă de cărăbuşi, alţii le-au văzut larvele. Cei care aţi privit vreodată în urma plugului sau când se sapă în grădină, aţi văzut cum ies la iveală o mulţime de viermi. Printre aceştia sunt unii mai mari, albi, cam de vreo 1—3 cm. Ei trăiesc în pământ 3—4 ani şi se hrănesc numai cu rădăcinile plantelor pe care le distrug. Ii puteţi strânge foarte uşor în cutii şi apoi îi daţi ca hrană păsărilor din curte.

După 3—4 ani viermii care au stat în pământ se transformă în gândacii pe care voi îi cunoaşteţi: „cărăbuşii de Mai". Se numesc cărăbuşi de Mai pentrucă ies din pământ în luna Mai şi sborul lor durează 30—40 zile. In regiunile unde e mai cald ies pe la 20—30 Aprilie. In timpul sborului ei se împerechiază şi se agaţă în coroanele arborilor şi pomilor fructiferi cărora le mănâncă frunzele cu multă lăcomie. Dacă aşa ceva se petrece 2-3 ani la rând, arborii şi pomii se usucă. După împerechere gândacii se afundă în pământ şi îşi depun ouăle în grămezi. De aici ies viermii (larvele) despre care v'am amintit. De aceea trebuie să-i stârpim acum, înainte de a-şi depune ouăle în pământ.

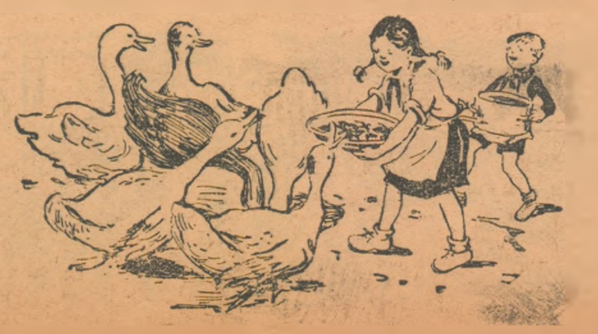
Pentru aceasta, organizaţi-vă în echipe de 4—8 pionieri. Luaţi cu voi câte o prelată, pătură sau cearceaf, o prăjină cu cârlig, saci cu sfori sau găleţi cu capac. Puteţi cere aceste lucruri şi pădurarului, el vă va aduce şi o căruţă.

Ajunşi în livadă sau în pădure, întindeţi cearceaful sub coroana pomului sau arborelui în care sunt gândaci. Unul dintre voi scutură crengile cu prăjina. O ploaie de gândaci va cădea acoperind cearceaful. Atunci îi strângeţi în sacii pe care i-aţi pregătit, îi legaţi şi îi aduceţi în căruţă. Acasă opăriţi cărăbuşii într'un cazan cu apă fiartă, apoi îi daţi păsărilor din curte să-i mănânce.

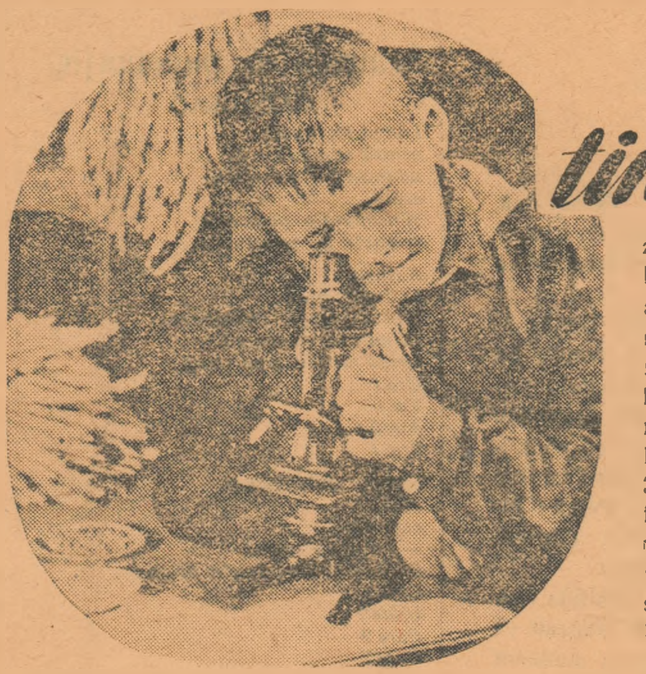
Strângerea gândacilor trebuie s'o faceţi dimineaţa sau spre seară, adică în timpul când nu e soarele puternic. Atunci gândacii sunt mai leneşi. Dacă timpul e noros puteţi face acest lucru şi în timpul zilei.

Anul trecut elevii şcolii elementare din comuna Noslac, regiunea Cluj, au adunat 1509 kilograme gândaci, iar pionierii împreună cu tineretul din Regiunea Autonomă Maghiară au adunat peste 20.000 kilograme cărăbuşi.

Porniţi dar la lucru cu hotărîrea de a stârpi cât mai mulţi cărăbuşi de Mai, care sunt dăunători pentru toate culturile, atât în stadiul de larvă (vierme) cât şi în stadiul de gândac.

PRIMĂVARA tinerilor naturaliști sovietici

Pionierul Valea Sorochin invață la o școală sătească din regiunea Moscovei. El își petrece adesea timpul liber în laboratorul agricol al colhozului „Boreț".

Aproape 2 milioane de pionieri și școlari sovietici lucrează în cadrul celor peste 60 de mii de cercuri ale tinerilor naturaliști. Aici ei își îmbogățesc cunoștințele căpătate în școală, cunosc metodele miciuriniste, dau un ajutor prețios colhozurilor și sovhozurilor. Numai în cursul anului 1950, pe terenurile de pe lângă școli, pe câmpiile colhozurilor și sovhozurilor, tinerii naturaliști au sădit peste 32 milioane de pomi fructiferi și decorativi, au strâns aproape 5 milioane kg. de semințe pentru diferite specii de copaci.

Intâmpinăm primăvara

In școala noastră e o tradiție ca în cinstea zilei de 1 Mai să creștem gherghine, petunii, panselele. Incă în luna Februarie am sădit în sera noastră bulbii și semințele acestor flori.

Am pregătit și semințele diferitelor plante de grădină: le-am sortat și le-am controlat înainte de a fi însămânțate. Anul acesta vrem să scoatem două recolte de cartofi. Ne-am documentat din lucrările academicianului Preanișnicov, din care am aflat că, dacă planta este alimentată cu azot, ea poate da naștere la vlăstare noi. Vom alimenta și noi în acest fel cartoful. Vom scoate cu grijă din pământ cuibul, vom alege tuberculii cei mai mari, iar tufa o vom sădi din nou, însă cu 5 cm. mai adânc. Și așa, în luna Octombrie vom scoate a doua recoltă.

Liusea REABINOVA
Șc. medie nr. 6
orașul Habarovsc

Au încolțit primele semănături

In Uzbechistan e primăvară. Tinerii naturaliști dela școala „V. I. Lenin" din Tașchent, au semănat pe lotul școlii 4 specii de bumbac timpuriu. Primele fire au și răsărit. In livada școlii cresc peste 400 de pomi: piersici, caiși, peri, meri, pruni. Copiii au tăiat crengile în așa fel încât o creangă să nu stingherească creșterea alteia, iar soarele să poată pătrunde în voie prin coroană.

Au săpat de jur împrejurul rădăcinilor și au pus un strat de bălegar. In felul acesta se oprește evaporarea apei strânse în timpul iernii.

La noi în Siberia

La noi în Siberia primăvara sosește târziu, totuși am început de mult să ne pregătim pentru a o întâmpina. Un grup de băieți au construit câteva căsuțe pentru prietenii noștri înaripați. Alții au făcut lăzi pentru creșterea răsadurilor. Un grup a strâns 600 kilograme de cenușă. O parte din ea am dat-o și colhozului vecin „V. I. Lenin". Conducerea colhozului ne-a mulțumit pentru acest lucru.

Alexandru BARANCIUC
clasa a VII-a
Școala medie din Crotovsc
regiunea Tiumen

Cei patru dintr'a IV-a A

Bila de smoală zbură peste cele două șiruri de bănci, se izbi de geam și de acolo sări drept în capul Feliciei. In clasă — liniște. Era ora de Limba română și școlarii scriau o compunere. Felicia luă cocoloșul de smoală, îl puse alături lângă penar și continuă să scrie. Nu se uită spre locul de unde pornise în zbor „proiectilul". Știa că va întâlni privirea răutăcioasă a lui Iordache care se bucură de câte ori îi reușește o astfel de năzdrăvănie. Dacă „îndrăznețul" nu era Iordache, atunci mai putea fi unul din cei trei prieteni ai lui: Mircea, Nicu sau Gheorghiță.

Când pornesc toți acești „viteji" la „atac", e furtună mare în clasa a IV-a A. Incepe Iordache, iar când cei trei văd ghemotocul de hârtie sau smoală zburând pe sus, „lansează" și ei altele. „Proiectilele" se'ncrucișează venind din toate direcțiile și țintesc pe fete, chiar și pe băieți.

Dacă Iordache e plictisit la ora de Matematică și începe să bombăne, prietenii îi țin isonul. Necăjiți, colegii îi își-tuiesc, le spun să tacă. Vorbele zboară, gălăgia-i gata și gata și cu atenția la ore.

Se mai întâmplă, și încă destul de des, ca Iordache să nu-și fi făcut tema acasă. Să nu credeți cumva că el spune cinstit că n'a învățat. Știți ce face? Nu arată tovarășei învățătoare caietul.

Și încântați de îndrăsneala lui Iordache râd pe înfundate prietenii lui. Iordache mai are și alți prieteni. Știți pe cine? Sunt notele doi care se adună tot mai multe în catalog în dreptul numelui său. Intr'o zi înfuriat de un nou doi, primit la Matematică, a hotărît să rupă... nu, nu cu purtarea urîtă sau cu lenea. A hotărît să rupă caietul de Matematică. Și l-a rupt.

Dar cei patru „viteji" nu fac numai pozne. Ei știu și să se joace. Numai că la joaca lor nu ia parte nimeni. Mai cu seamă fetele fug care încotro, căci cei patru prinși de mâini, le încercuiesc și străng bine cercul. Celui prins în capcană i se pune o piedică și se pomenește trântit pe jos. Cam astfel se poartă acești băieți „viteji", cărora nu le pasă că sunt pionieri, care nu văd că prin purtarea lor fac de râs întregul detașament.

Dar ceilalți pionieri din detașament ce fac? veți pune întrebarea. Nu-i mustră de fel? Ba da. Colectivul de conducere al detașamentului a ținut adunări în care a discutat despre Iordache și prietenii lui. Și într'o adunare de detașament, atunci când au venit, (lucru mare căci ei fug mereu de la adunări!) au fost criticați. Au vorbit pe rând aproape toți pionierii. „Vitejii" tăceau chitic. N'aveau curaj să privească în ochii tovarășilor lor. Știau că ceea ce fac nu sunt fapte demne de niște pionieri. N'aveau însă curaj să-și recunoască greșelile cinstit față de întregul detașament. Se gândeau să facă altceva.

După adunare au zbughit-o primii pe poartă. S'au ascuns după colț și acolo i-au așteptat pe pionieri. Primii care cotiră după colț nici n'au apucat să pășească bine că s'au pomenit înghiontiți, îmbrânciți. Apoi cei patru, bucuroși că s'au răzbunat pentrucă au fost criticați, au fugit. Fugeau mai cu seamă pentrucă se apropiau ceilalți pionieri. „Vitejii" n'aveau curaj să-i înfrunte.

Așa se poartă cei patru băieți. Numele lor sunt: Iordache Cudla, Mircea Ohrim Nicolae Lucasevici și Gheorghe Onofrei din detașamentul 2, unitatea 3, Suceava. Ei își închipuie poate că obrăznicia, indisciplina, purtarea urîtă față de învățători, de instructori și față de colegi sunt dovezi de vitejie și curaj. Dar roadele acestei purtări sunt notele

proaste pe care le primesc cei patru băieți și renumele prost pe care și-l fac lor și întregului detașament. Cei patru pionieri se pot îndrepta. E în puterea lor să se schimbe, să înțeleagă că ar fi cu adevărat viteji dacă și-ar înfrânge pornirile de indisciplină și purtare urîtă. Atunci în catalog n'ar mai fi note mici

și întreaga școală ar vorbi despre cei patru prieteni ca despre niște adevărați pionieri care schimbându-și purtarea în bine fac cinste școlii lor.

E. BARABAȘ

Jocuri în aer liber

Exerciții cu coarda

Invățați și faceți exerciții cu coarda scurtă de sărit. Aceste exerciții ușoare de gimnastică sunt o bună recreație în timpul pregătirii și desfășurării examenelor. Puteți organiza și întreceri, și cine va face mai puține greșeli acela va câștiga.

1. Indoaie coarda în două, arunc'o în sus și prinde-o cu amândouă mâinile. Repetă acest exercițiu de patru-cinci ori.

2. Indoaie acum coarda în patru și apuc'o de ambele capete. Treci peste ea cu un picior, apoi cu celălalt. După aceea fă aceiași pași înapoi. Caută să nu atingi coarda. Repetă exercițiul de două-trei ori.

3. Indoaie coarda în două și ridic'o cu ambele mâini deasupra capului. Apleacă-te spre stânga în așa fel încât să ajungi cu mâna stângă la genunchiul stâng. Indreaptă-te și înclină-te din nou, dar la dreapta. Repetă exercițiul de cinci ori.

4. Ține în fața ta, cu mâinile întinse, coarda în două. Desfă degetele și dă-i drumul. Când coarda ajunge în cădere aproape de genunchi, apleacă-te repede și, fără să îndoi genunchii, prinde-o cu amândouă mâinile. Fă acest exercițiu de patru-cinci ori.

Ștafeta cu mingea

Trageți două linii la o distanță de 10 metri una de cealaltă. Impărțiți-vă în două echipe și organizați o ștafetă cu mingea de volei sau de fotbal.

La semnalul arbitrului, primii jucători din ambele echipe iau mingea în mâini, aleargă cu ea spre linia din față și de acolo o aruncă jucătorilor care urmează.

Acum aleargă cu mingea cei care au prins-o, și o aruncă următorilor... Ștafeta o câștigă echipa ai cărei participanți aleargă mai repede și aruncă mingea cu mai multă precizuine.

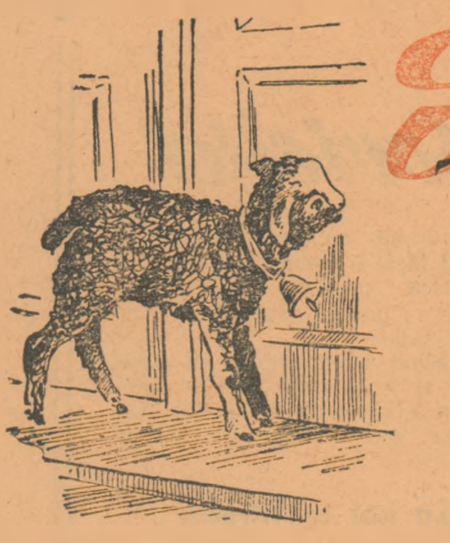
* * *

Au sosit zilele însorite ale primăverii. Echipa de baschet a Palatului pionierilor din București a început antrenamentele în aer liber. Orele libere pe care le petrec acum sunt pline de bucurie și voie bună. Mingea sboară cu repeziciune dela unul la altul, dovedind că jucătorii s'au pregătit chiar și în timpul iernii.

* * *

Floricel

Bunica locuia la capătul satului, între vii. Intr'o zi a venit la noi tare supărată:

— Mario, am dat peste un necaz mare, i-a spus mămucăi, mi-a murit oaia din fătat. Mielul a scăpat cu zile, dar mi-e teamă c'o să se prăpădească mititelul de el. Nu vrei să-l creşti tu?

— Lasă-l în seama mea, bunică, am sărit eu numaidecât. Dă-mi-l să-l cresc eu!

— Ţi-l dau, numai să ai grijă de el, că-i tare plăpând sărăcuţul!...

Bucuros m'am grăbit să aduc mielul la noi. Era mititel şi slăbuţ. Behăia într'una şi alerga de colo până colo, abia ţinându-se pe picioare. Se vedea că simte lipsa mamei lui... I-am pus lapte într'un blid. Dar nici vorbă să mănânce: nici când i-am vârît botişorul în lapte n'a mâncat. Ce să-i fac? Noroc că m'am întâlnit cu Iliuţă, prietenul meu.

— Ce-ar fi dacă l-am da la o oaie să sugă? m'a sfătuit el.

Am încercat cu o oaie a noastră, deşi ştiam că n'o să-l lase. Abia am ţinut-o amândoi. Să fi văzut mieluţul cum sugea şi cum îşi mişca mereu codiţa dintr'o parte în alta. Şi nimeni nu era mai fericit ca mine în clipa aceea. Altă dată însă, oaia s'a încăpăţânat: nu mai voia să facă pe doica. Necăjit, am dat iar fuga la Iliuţă. Ne-am frământat şi ne-am socotit în toate chipurile. Am căutat prin cărţile noastre ceva despre felul în care se cresc mieii fără mamă. Nimic. Nici mămuca n'a putut să ne sfătuiască. Atunci ne-a dat în gând să-l întrebăm pe Moş Toma, baciul gospodăriei colective, că-i mai priceput şi ne-o da el povaţă.

— Ha, ha, ha, apoi e uşor copiii moşului, ia să stropiţi mielul cu lapte dela oaia la care îl duceţi să sugă şi apoi să-mi spuneţi dacă-l lasă ori ba!

Aşa am şi făcut. Ca prin minune, oaia nu s'a mai încăpăţânat. Să fi văzut mielul cum sugea... chiar ca un copil. Tare mai eram bucuroşi că reuşisem să-l hrănim. Uneori se întâmpla ca oaia să nu-l lase să sugă chiar dacă-l stropeam cu lapte. Atunci era mai greu; însă cu timpul mielul s'a învăţat să soarbă laptele din blid şi chiar să mănânce pâine. I-am pus apoi şi un nume: un nume frumos, tot ca el: Floricel, că avea o floare albă în frunte. Iar la gât i-am aninat un clopoţel. La început se speria de sunetul clopoţelului, dar s'a obişnuit cu el şi era tare mândru de o asemenea podoabă sunătoare...

★

Lucrurile mergeau bine. Floricel se juca toată ziua prin curte şi mânca cu atâta poftă, că Iliuţă îl poreclise „Flămânzilă".

Intr'o zi însă, l-am găsit pe Floricel culcat în căsuţa lui, trist şi gemând. I se umflase un picior. Nu ştiu ce făcuse şi nici nu am stat să mă gândesc. Intr'un suflet am fost la Iliuţă şi apoi împreună am dat fuga la moş Toma de l-am chemat la noi.

— Are piciorul rupt, a spus baciul.

Cu ajutorul lui, i-am pus piciorul în scândurele şi l-am bandajat cu grijă.

— O să-i treacă! ne-a încurajat la plecare moş Toma. Dar Floricel era trist că nu mai putea să sburde la soare. La început nu putea merge deloc. Il purtam pe braţe până la grădină. Acolo, pe iarba verde, se simţea mai bine. Mâncare şi apă îi dam tot acolo, iar seara îl aduceam şi îl culcam în căsuţa lui. Peste o săptămână începuse să meargă singur. Mai târziu i-am luat scândurelele. Se vindecase. Au sosit apoi iarăşi zile frumoase de joacă...

★

Trecuse primăvara. Floricel nu mai era mielul firav pe care îl adusese bunica, ci un berbecuţ voinic şi sburdalnic ca un copil neastâmpărat. Nu de puţine ori, mămuca mă dojenea pe mine pentru năzbâtiile lui. Ba intra în casă şi spărgea câte un vas în care bănuia că s'ar afla lapte, ba bocănea zălud în uşă când nu i-o deschidea nimeni. Dacă nu-l băgai în seamă, te împingea cu capul proptindu-şi picioarele în pământ. Până la urmă trebuia să vorbeşti cu el.

Toţi copiii aflaseră de Floricel al nostru. Odată l-am dus la şcoală. Când s'a văzut între copii a devenit şi mai nebunatic. A dat busna pe coridor, a sărit pe clanţa unei uşi şi a intrat într'o clasă. Noroc că era recreaţie... Copiii au dat fuga gălăgioşi către el. Floricel nu s'a temut şi a început să-i izbească uşurel cu fruntea, alergând voios dela unul la altul.

★

Odată ne aflam în ora de Istorie. Tocmai când lecţia era mai interesantă a sunat de recreaţie. Niciodată parcă nu trecuse o oră atât de repede... Am ieşit pe coridor. Insă ce să vezi? Floricel ne aştepta la uşă... Clopoţelul lui sunase! Păcăleala asta a stârnit mare haz şi copiii l-au îndrăgit şi mai mult. De atunci Floricel venea în fiecare zi la şcoală să se joace cu noi în recreaţie. Ne obişnuisem cu el şi abia aşteptam să sune ca să-l găsim în curte. Intr'o zi însă, nu l-am mai găsit. Ce-o fi cu el?

După ore am mers împreună cu mai mulţi copii acasă, să vedem ce-i cu Floricel. L-am strigat dela poartă, dar nu s'a ivit. Am alergat într'un suflet la mama.

— Unde-i Floricel, mămucă?

— N'a venit la şcoală? A plecat ca de obicei...

Am căzut pe gânduri. Va să zică, plecase de acasă... Dar unde s'o fi dus?

— Dacă s'a rătăcit?! am izbucnit eu cuprins de teamă.

— Să-l căutăm, a hotărît Iliuţă.

Şi-am pornit-o toţii pe urmele lui Floricel. Alergam pe uliţele satului privind prin ogrăzi şi grădini, întrebând oamenii, cercetând turmele gospodăriei colective. Ascultam, doar-doar om auzi clopoţelul lui. Nimic. Parcă-l înghiţise pământul. Am ieşit din sat. Intrebam pe fiecare cioban:

— Nu-i printre oile dumitale un miel străin? Toţi însă ne spuneau că nu. Şi după fiecare răspuns simţeam strângându-mi-se şi mai mult inima. Până la urmă ne-a apucat ploaia pe drum. Amărîţi şi uzi ca nişte şoareci ne-am îndreptat spre casă.

A doua zi am pornit iar după Floricel. Zadarnic. Apoi nu l-am mai căutat, că n'aveam unde. Trecuse doar o zi şi jumătate de când nu-l văzusem, dar ni se părea un an. Vorbeam despre el, ne era dor de el; cât n'am fi dat să-l regăsim...

Dar într'o recreaţie s'a întâmplat ceva neobişnuit. Copiii alergau îmbulzindu-se pe scări. Un strigăt a ocolit întreaga şcoală: vine Floricel, Floricel!

Cum am străbătut prin îmbulzeală, nici eu nu ştiu. Mai întâi i-am auzit clopoţelul. Făcându-mi loc printre băieţii adunaţi, m'am apropiat de el. M'a privit liniştit ca şi cum nimic nu s'ar fi întâmplat. De unde venea, pe unde fusese, era o taină pentru toţi. De-ar fi putut să vorbească să ne spună ce-a păţit...

Acasă mămuca m'a întâmpinat râzând:

— Ştii unde a fost Floricel?... In beciul din ogradă; când a intrat acolo, din întâmplare uşa s'a închis în urma lui şi n'a mai putut ieşi...

G. LAZAROIU

Semnele de punctuaţie

S. MARŞAC

Lângă-un punct
veniră-odată,
adunate'ntr'un rând,
ceată,
şi'ncepură-o peroraţie
semnele de punctuaţie.

A sosit
în fuga mare
semnul cel de exclamare.
El nu tace niciodată,
strigă'ntruna ziua toată:
Ura!
Vai!
Afară!
Stai!

Semnul de'ntrebare
vine
cam târîş,
— adus de sine.
El pe toţi i-opreşte'n drum:
Cine?
Unde?
Care?
Cum?

Virgulele parcă-s fete
cu zulufi.
(Şi-s şirete...!)
In dictări le întâlneşti
pe oriunde te opreşti.

Două puncte vin săltând,
puncte-puncte-alunecând,
şi-altele
pe rând,
pe rând.

Virgulele-aşa au spus:
— Noi suntem foarte-ocupate.
Fără noi dictări nici nu-s,
nici poveştile din carte.

Punct şi virgula-a zis, tare:
— Dacă punct deasupra nu-i,
virgula ce rost mai are?
E la mintea orişicui.

Două puncte au strigat:
— Asta nu-i adevărat!
Decât voi sunt mai ceva!
Este sigur că-i aşa!

Eu mai mare sunt, fireşte,
cin' s'ar potrivi cu mine?
Punctul doar c'un ochi priveşte,
eu am doi, şi văd mai bine.

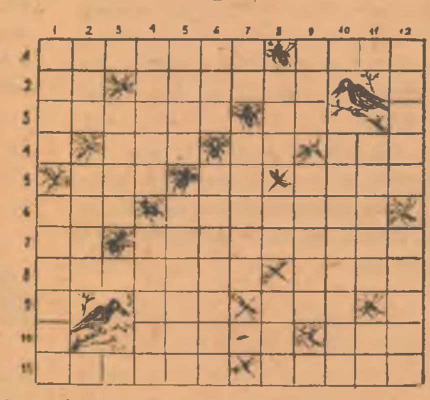
Puncte-punctele-au spus: — Nu!
N'ai dreptate, zău, nici tu!
Ascultaţi cu toţi aici,
mai de seamă sunt, mai bun,
unde n'ai ce să mai zici,
puncte-punctele se pun...

Zise semnul de'ntrebare:
— Cum? (Nimic nu'nţelegea) —
Semnul cel de exclamare
striga'nfuriat: — Aşa!

Dar în ţipetele-aceste
punctul spuse apăsat:
— Eu sfârşesc orice poveste!
Eu sunt, deci, mai însemnat.

In româneşte de
Mihu DRAGOMIR.

Dăunătorii recoltelor

ORIZONTAL

1. — Insectă dăunătoare pomilor fructiferi şi arborilor. Stadiu de dezvoltare a insectei, aproape de maturitate. 2. — Arma viespelor şi albinelor. Boală a grâului cauzată de nişte ciuperci nevăzute cu ochiul liber, care îi face să miroase urît, a peşte stricat. 3. — Boală ce cauzează putrezirea grâului. Sau 4. — Coadă de arici. Miros. Fel. 5. — Plantă din familia gramineelor. Simbol al unui metal al cărui sulfat serveşte la stârpirea insectelor dăunătoare plantelor. Viermi inelari folositori agriculturii. 6. — Ţintă a lăcustelor. Mici insecte terestre şi acvatice, dăunătoare plantelor. 7. — Plantă textilă atacată de un purice de culoare neagră-verzuie. Insectă, cu număr foarte mare de picioare, dăunătoare legumelor. 8. — Insecte dăunătoare ce migrează în stoluri. Schimbător de... ace. 9. — A cunoaşte. Nume feminin. 10. — Un mănunchi de case ţărăneşti. Bade. 11. — Pasăre dăunătoare semănăturilor. Pasăre ce se hrăneşte cu cărăbuşi.

VERTICAL

1. — Insecte foarte mici care atacă scoarţa dar mai ales lemnul copacilor. Animal care sboară şi se hrăneşte cu insecte dăunătoare agriculturii. 2. — Nu altădată. Boală a viţei de vie. 3. — Oraş în Franţa. 4. — Prieteni. Insectă foarte dăunătoare plantelor şi cerealelor numită „a cireşelor", „a verzei"... 5. — Monezi. Animal denumit şi popândău. 6. — Râu în U. R. S. S. Animal folositor agriculturii pentrucă distruge larvele în pământ. 7. — Seu! Luna în care se face stropitul viilor cu Verde de Paris contra larvelor. 8. — „Viermele.. al bumbacului". Pronume posesiv. Inginer. 9. — Insecta numită „tigru" atacă acest pom. Boală răspândită în livezi, care face să crape scoarţa pomilor şi să se usuce. 10. — Specie de lăcuste care distrug păşunile, cerealele, tutunul, etc. 11. — Cea mai frecventă dăunătoare a pomilor. Pronume. 12. — Specie de insecte dăunătoare cireşilor. Trăieşte în colonii şi suge seva frunzelor. Arbore prea puţin atacat de 'nsecte datorită mirosului său neplăcut.

Redacţia Bucureşti, str. Academiei Nr. 17 Tel. 3.84.31 — Administraţia: 5.79.60 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scânteii, „I. V. Stalin" — Piaţa Scânteii